

ADA
EVi

Elin Hilderbrand

ADA
EVi

Çeviren
Türkan Çolak

*Bana köklerimi ve kanatlarımı veren
annem Sally Hilderbrand'a*

TATE EVİ

On üç yıldır terk edilmiş hâlde duruyordu. Her şey birdenbire olmuştu.

Yazlık olarak kullanılan küçük bir kır eviydi ama kaliteli ke-
reste ve kare başlı çelik çivilerle sağlam yapılmıştı. Ta 1935'te,
Büyük Buhran döneminde. Marangozlar çalışmaya hevesliydi;
çatı padavralarını çok dikkatli hizalamış, zımparalamış, temiz-
lemiş, sonra kaba taneli zımpara kâğıdıyla tekrar zımparalamış-
lardı. Tırabzan saten bir elbise kadar pürüzsüzdü. Fall River'dan
getirilen marangozlar üst katın pencerelerinden bakıp evin man-
zarası karşısında ıslık çalmışlardı: Yatak odasının biri muazzam
okyanusu görüyor, diğeri Tuckernuck Adası'nın geniş çayırları-
na ve büyük göletlerine bakıyordu.

Ev sadece temmuz, bazen de ağustos ayında kullanılıyordu.
Diğer aylarda evle bir bekçi ilgileniyordu. Arada evi dolanır,
pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol eder, fare kapanla-
rındaki küçük kahverengi leşleri temizlerdi.

Bu ev, sahibi olan ailenin üyelerinin her türlü hâline tanık ol-
muştu. Herkes gibi onlar da yiyip içer, yatıp uyurlardı; kafaları
çeker, kısa dalga radyodan gelen müzikle dans ederlerdi. Sevişir
ve kavga ederlerdi (evet, Tate ailesinin topu güürültücüydü; gene-
tikti herhalde). Ailedeki kadınlar hamile kaldılar, doğum yaptılar;
evde ağlayıp gülen, boya kalemleriyle alçıları çizen, sert vu-
rulmuş bir kroket topuyla kiremitleri unufak eden, güvertenin
korkuluklarında gizlice sigarasını söndüren çocuklar oldu.

Tanrı'ya şükür, ev hiç tutuşmamıştı.

Sonra, on üç yıl boyunca eve kimse gelmedi. Gerçi böyle söy-
lemek pek doğru değildi. Tarla fareleri ve bir örümcek ordusu

vardı. Çatı katındaki açık pencereden içeri giren üç yarasa vardı. Aile evden ayrılırken pencereyi kapatmayı unutmuş, bekçinin de gözünden kaçmıştı. Pencere güneybatıya baktığı için rüzgârın ve yağmurun yönünü değiştiriyordu; eve nefes aldırın bir açıklık görevi görüyordu.

Dört yaramaz çocuk, camlarla kapatılmış verandanın kof kapısından içeri girdi ve ev bir an umutlandı. İnsanlar! Çocuklar! Ama bunlar izinsiz giren kimselerdi. Neyse ki hiçbir şeye zarar vermediler. Evin içinde dolaşp sağı solu kurcaladılar. Bir kutu pastırmalı fasulye konservesi ve silindir bir kutunun içinde kurtlanmış yulaf (karton kutuyu tutan kız o kadar korktu ki kutuyu elinden düşürdü ve muşamba kaplı zeminin her yerine yulaf saçıldı) başka yiyecek bir şey bulamadılar. Çocuklar üst kata çıkmak için birbirlerini kışkırttılar. Adada, evin perili olduğu söylentileri dolaşıyordu.

Ev konuşabilseydi, *Burada benden başka kimse yok, derdi. Şey, bir ben varım bir de yarasalar. Fareler. Bir de örümcekler!*

Çocuklar yatak odalarından birinde, dalgaların karaya attığı odun parçalarından, deniz kabuklarından ve deniz camından yapılmış otuz santim yüksekliğinde bir adam heykeli buldular. Adamın saçları yosundandı.

Çok güzel! dedi çocuklardan biri, kızıl saçlı ve çilli oğlan. *Ben bunu alıyorum!*

Hırsızlık bu, dedi yulaf ezmesi kutusunu düşüren kız.

Oğlan heykeli yerine bıraktı. *Aptal bir şey zaten. Hadi gidelim buradan.*

Diğer çocuklar itiraz etmediler. İlgilerini çeken başka bir şey bulamayınca çıkıp gittiler. Tuvalette su bile yoktu.

Yine sessizlik. Boşluk.

Ta ki bir gün bekçi eski anahtarını kullanarak menteşeleri gıcırdayan evin kapısını açana kadar. Ama gelen bekçi değil, bekçinin artık büyümüş olan oğluydu. Delikanlı derin bir nefes aldı –ev, içerideki kokunun çok da hoş olamayacağını biliyordu– ve kapı çerçevesini sevgiyle okşadı.

“Geri dönüyorlar,” dedi. “Geri dönüyorlar.”

BIRDIE

Tatil planları değişti, sonra tekrar değişti.

Mart ayında Chess'in dđęün hazırlıkları bir bahçe yolundaki briketler kadar dđzgün bir şekilde yerli yerine oturunca Birdie'nin aklına bir fikir geldi: Tuckernuck Adası'ndaki evde ikisi baş başa bir hafta geirebilirlerdi. Daha üç yıl öncesine kadar bunu dđřünmek bile imkânsızdı; Chess'in küçüklüğünden beri Birdie'yle ikisi hep çatışmışlardı. "İyi geinemiyorlardı." (Yani Chess, Birdie'yle anlaşamıyordu, değil mi? Birdie, kızının sevgisini kazanmak için her yolu denemiş ama kızı yine de onu hep küümsemişti. Yanlış şeyler söylüyor, yanlış şeyler yapıyordu.) Ama son zamanlarda anne kızın arası düzelmişti. Hem de Birdie'nin, Chess hayatının geri kalanını Michael Morgan'la geçirmeye başlamadan önce aralarındaki bağ güçlensin diye ailenin yazlığında baş başa bir hafta geçirmelerini önerebileceği kadar.

Birdie, bu fikre sıcak bakıp bakmayacağını anlamak için Chess'i işyerinden aramıştı.

"Ben sana dönerim," demişti Chess gergin bir ses tonuyla. Bu, Birdie'nin bekleyip Chess'i evden araması gerektiği anlamına geliyordu. Chess, *Glamorous Home* dergisinin yemek sayfası editörüydü. Derginin kadrosundaki en genç editördü; Diamond Yayın Grubu bünyesinde çalışan en genç editördü ve kendini kanıtlamak için çok çalışıyordu. Yemek yapmaya çok hevesli ve evde başarılı bir gurme aşçı olan Birdie, Chess'in mesleğine gizliden gizliye imreniyordu. Chess'le hem çok ama çok gurur duyuyor hem de onu kıskanıyordu.

"Tamam, tatlım!" dedi Birdie. "Ama şunu bir dđřün: Dört Temmuz haftasında sen ve ben Tuckernuck'taki evde."

“Sen ve ben mi?” dedi Chess. “Başka?”

“Sadece ikimiz,” dedi Birdie.

“Bütün hafta mı?” dedi Chess.

“Sana uyar mı?” diye sordu Birdie. Chess’in işinin mevsimsel esnekliği vardı. Yazları işi yoğun olmazdı; yortularda deli gibi çalışırlardı. “İster misin?”

“Bir düşüneyim,” dedi Chess ve telefonu kapadı.

Birdie evin içinde volta atmaya başladı, gergin ve huzursuzdu. 1972’de Alpha Phi’den teklif alıp almadığını öğrenmek için beklerkenki gibi hissediyordu. Chess bu seyahati düşünecek miydi? Chess hayır derse yalnız gitmeye karar verdi. Chess’in işi gücü vardı ve bir hafta uzun bir zamandı. Birdie kendi annesiyle bir hafta baş başa olmak ister miydi? Muhtemelen istemezdi. Birdie çay fincanını eline aldı ama çayı soğumuştur. Fincanı mikrodalgada yeniden ısıttı ve bilgisayarının başına geçti. Haber okuyup yemek tariflerine baktığı için bilgisayarı hep mutfaktaydı. E-postasını kontrol etti. Küçük kızı Tate bir bilgisayar dehasıydı ve Birdie’ye her gün en az bir e-posta gönderirdi. Bazen başka birinden iletmişti bir fıkra ya da Birdie’nin hiç okumadan sildiği bir zincir mesaj olurdu. Bugün gelen kutusu boştu. Birdie kendi kendini azarladı. Chess onunla baş başa bir hafta geçirmeyi asla istemezdi. Ona bunu teklif etmemeliydi.

Ama sonra, tam da Chess’le neredeyse her etkileşiminde onu bir hastalık gibi bulan kendinden kuşku duyma hâline (büyük kızıyla ilişkisi neden bu kadar gergindi? Birdie nerede yanlış yapmıştı?) geçmek üzereydi ki telefon çaldı. Birdie hemen açtı. Arayan Chess’ti.

“Bir temmuzdan yedi temmuza kadar mı?” dedi Chess. “Sadece ikimiz?”

“Gelecek misin?” dedi Birdie.

“Kesinlikle,” dedi Chess. “Bu fikri sevdim. Teşekkürler, Bird!”

Birdie derin bir iç çekti. Rahatlama, mutluluk ve sevinç iç çekiydi bu. Tuckernuck'ta bir hafta kalmak gerçekten harika bir fikirdi. Otuz yıl evli kaldıktan sonra artık boşanmış olmanın iyi yönlerinden biri de Birdie'nin aklına eseni yapabilmesiydi. Tuckernuck'taki ev yetmiş beş yıldır Tate ailesine aitti; Grant'in ailesine değil, *kendi* ailesine. Birdie, Tuckernuck'ta geçirilen rahat ve kaygısız yaz günlerinin anılarıyla büyümüştü ama Grant için durum farklıydı. Grant, flört ettikleri iki yaz boyunca Tuckernuck'ı seviyor gibi davranmıştı ama evlenip çoluk çocuğa karışınca oradan hiç hoşlanmadığını belli etti. Oradan nefret ediyordu; ev çok ilkeldi ve jeneratöre güven olmuyordu. Kendisi ilk yerleşimcilerden biri değildi sonuçta; banyo yapmak için tulumbadan su çekip ocakta ısıtmak istemiyordu. Farelerden, sivrisineklerden ve kırılgan yapışan yarasalardan hoşlanmıyordu. Televizyonsuz ya da telefonsuz olmak ona göre değildi. Wall Street'in yarısının avukatıydı. Tanrı aşkına, Birdie'nin ondan telefonsuz yaşamasını beklemesi mantıklı mıydı?

Grant, Tate lise sona geçene kadar yazları Tuckernuck'taki evde iki hafta kalmaya katlanmıştı ama o noktadan sonra artık taviz vermemeye kararlıydı: Artık yeter!

Birdie, Tuckernuck'a on üç yıldır hiç gitmemişti. Artık oraya geri dönme vakti gelmişti.

Bu yüzden, Chess'in Michael Morgan'la düğününü planlarken, bir yandan da Tuckernuck'ta bir haftalık tatil planlıyordu. Yazlıklarına bekçilik eden Chuck Lee'yi aradı. Uzun zamandır unuttuğu ama yine de tanıdık bir numarayı tuşlarken heyecanını yenmek için şarkı mırıldandığını fark etti. Telefona Chuck'ın karısı Eleanor cevap verdi. Birdie daha önce Eleanor'la konuşmak bir yana, kadını hiç görmemişti bile. Ama yine de onun varlığından haberdardı ve Eleanor'un da kendisini bildiğinden emindi. Birdie şimdi kendini Eleanor'a tanıtmamaya karar verdi; böylesi daha kolay olacaktı.

"Chuck Lee'yi aramıştım," dedi. "Müsaitse görüşebilir miyim lütfen?"

“Kendisi Őu anda burada değil,” dedi Eleanor. “İletmemi istediğiniz bir Şey var mı?”

“Bekçilikle ilgili bir sorum olacaktı,” dedi Birdie.

“Chuck artık bekçilik yapmıyor,” diye cevap verdi Eleanor. Kadının tavrı gayet hoŐ, diye dűŐündü Birdie. Birdie’nin gençliğindeki hayalinde Eleanor yüz seksen kilo, műreккеpbalıęı derili ve hafif bıyıklı bir kadındı.

“Ya,” dedi Birdie. Chuck ve Eleanor’un telefonunda arayan numaranın görünűp görünmedięini merak etti ama görünmedięine karar verdi. Chuck, 1974’te kalmıŐ bir adamdı, eskiden beri hep öyle olmuŐtu.

“İŞi oğlum Barrett devraldı,” dedi Eleanor. “Numarasını vermemi ister misiniz?”

Birdie telefonu kapadıktan sonra oturdu ve biraz bekledi. Yıllar nasıl da acımasızca uçup gidiyordu! Birdie, Barrett Lee’nin çocukluğunu bilirdi. BeŐ yaŐındaki hâlini hatırlıyordu. Sarı kafa bir oğlandı. Birdie, Grant ve çocukları Nantucket’taki Madaket Limanı’ndan alıp Tuckernuck adası civarındaki evlerinin önündeki, kumu ekmek kırıntısı kadar beyaz ve yumuŐak sahile bırakan Boston Whaler teknesinde turuncu can simidi içinde babasının yanında otururdu oğlan. Barrett Lee iŐi devralacak kadar büyüműŐ müydü? Chess’ten bir yaŐ küçük ve Tate’ten bir yaŐ büyük olduğuna göre, Barrett otuz bir yaŐında falan olmalıydı. Chuck da altmış beŐ yaŐındaki normal bir adam gibi emekli olmuŐtu. Grant ise hâlâ her sabah trenle Őehre gidiyordu ve Birdie’nin bildiği kadarıyla iŐ çıkıŐı műŐterilerine martini ve bonfile ısmarlamak için onları hâlâ Gallagher’a götürüyordu.

Birdie, Barrett Lee’nin cep telefonunu aradı ve hâliyle yetiŐkin bir adam cevap verdi.

“Barrett’la mı görűŐuyorum?” dedi Birdie. “Ben Birdie Cousins. Tuckernuck’taki Tate evinin sahibi hani?”

“Merhaba Bayan Cousins,” dedi Barrett Lee, sanki daha bir hafta önce konuŐmuŐlar gibi rahat bir tavırla. “Ne var ne yok?”

Birdie, Barrett Lee’yi en son ne zaman gördűęünü hatırlama-

ya çalıştı. Yeniyetmeliğini hayal meyal hatırlıyordu. O zamanlar bayağı yakışıklıydı, tıpkı babası gibi. Nantucket Whalers takımında futbol oynuyordu; omuzları geniş, saçları açık sarıydı. Bir sabah erkenden babasının teknesiyle tek başına gelip kızlardan birini balığa götürmüştü. Başka bir gün de kızlardan birini pikniğe götürmüştü. Ama Birdie, Chess'i mi yoksa Tate'i mi götürdüğünü bir türlü hatırlayamadı.

Ne var ne yok? Bu soruya nasıl cevap vermeliydi? Grant ve ben iki yıl önce boşandık. Grant, Norwalk'ta bir "çatı katı" dairesinde yaşıyor ve "erkek avcısı" dediği kadımlarla düşüp kalkıyor. Bense New Canaan'da kilimler, antikalar ve artık geçip gitmiş bir hayatı belgeleyen çerçeveli fotoğraflarla dolu beş yüz elli metre karelik çiftlik evinde yaşayıp gidiyorum. Pazartesi günleri özenle hazırladığım yemeği bütün hafta yiyorum. Hâlâ bahçe kulübüne üyeyim. Ayda bir gittiğim bir kitap grubu var ve genelde seçilen bölümü okuyan tek kişi ben oluyorum. Diğer kadınlar içki içip dedikodu yapmaya geliyorlar. Chess ve Tate büyüdüler, kendi hayatlarını yaşıyorlar. Keşke bir işim olsaydı. Beni evin dışında çalışmaya asla cesaretlendirmedeği için Grant'e öfkem dinmek bilmiyor. Çünkü şimdi elli yedi yaşında, boşanmış ve çocuklarına yamayan bir kadınum.

"İyilik sağlık," dedi Birdie. "Seni aramama çok şaşırdığına eminim."

"Hem de ne şaşırmak!" diye onayladı Barrett.

"Baban nasıl?" diye sordu Birdie. "Emekliye mi ayrıldı?"

"Emekli oldu," dedi Barrett. "Şükran Günü'nden kısa bir süre önce felç geçirdi. Şimdi iyi ama felç onu çok yavaşlattı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Birdie. Üzüntüsü duraksamasına neden oldu. Chuck Lee felç mi geçirmişti? Asker tıraşlı, sigarasını ağzının kenarına sıkıştırıran ve okyanusun tabanından çıpayı çekmek için halatlara asılırken pazıların şişen Chuck Lee? Şimdi yavaş mı hareket ediyordu? Birdie zihninde kel ve hantal bir tosbağa canlandırdı, sonra bu fikri aklından sildi. "Ne diyeceğim, Chess ve ben Dört Temmuz haftasını orada geçireceğiz. Evi hazırlayabilir misin?"

"Şey," dedi Barrett.

“Şey, ne?”

“Elden geçirilmesi gerekecek,” dedi Barrett. “Eylülde oraya uğramıştım, ev çok kötü durumda. Padavraların değişmesi gerekiyor ve muhtemelen çatının da yenilenmesi lazım. Yeni bir jeneratöre ihtiyacınız olacak. Sahile inen merdivenler de çürümüş. Yani, içeri girmedim ama...”

“İlgilenebilir misin?” diye sordu Birdie. “Evin kullanılacak durumda olmasını istiyorum. İyi bir jeneratör alıp evin geri kalanını onarabilir misin? Yarın bir çek gönderirim. Beş bin mi? On bin mi?” Birdie boşanırken evin yanı sıra aylık cömert bir nafaka almıştı. Ayrıca Grant daha büyük giderleri olursa, “makul” gördüğü sürece onları da karşılayacağına söz vermişti. Grant, Tuckernuck’taki evden nefret ediyordu; Birdie, evi onarmanın maliyetini makul bulup bulmayacağını bilmiyordu. Olası bir kavga kokusu alıyordu ama yetmiş beş yıldan sonra Tuckernuck’taki evin harabeye dönmesine göz yumamazdı, değil mi?

“On bin ancak başlamaya yeter,” dedi Barrett. “Üzgünüm ama evin durumu...”

“Hayır, üzülme. Bu senin hatan değil...”

“Ama evin eski hâline dönmesini istiyorsanız...”

“Başka seçeneğimiz yok. Orası büyükannemin eviydi.”

“Bir temmuza kadar hazır olmasını mı istiyorsunuz?”

“Bir temmuza kadar,” dedi Birdie. “Son kez baş başa bir tatil yapmak için Chess’le birlikte geleceğiz. Chess eylülde evleniyor da.”

“Evleniyor mu?” dedi Barrett. Biraz duraksayınca Birdie, pikniğe götürdüğü kızının Chess olduğunu anladı.

“Eylülün yirmi beşinde,” dedi Birdie gururla.

“Vay be,” dedi Barrett.

Nisan ayının ortasında, vergi döneminde, Chess’in Michael Morgan’la düğününün her ayrıntısı, nikâh töreninde çiçek taşıyacak küçük kızın elbisesinden tutun da yemek menüsü ve kilisede okunacak ilahilerin seçimine kadar her şeyiyle planlanmıştı.

Birdie, fikrini ve onayını almak için Chess'i işyerinden daha sık arıyordu. Chess çoğu zaman, "Evet, Birdie, güzel. Sen nasıl istersen," diyordu. Chess düğün için annesinden yardım istediğinde Birdie hem şaşırılmış hem de gurur duymuştu. Daha doğrusu Chess, "Sen zevk sahibi bir kadınsın," diyerek topu Birdie'ye atmıştı. Birdie gerçekten de öyle olduğuna inanıyordu; tıpkı yeşil gözleri ya da yapışık kulakmemeleri gibi, çok zevkli olduğu da somut bir gerçektir. Ama Chess'in onun zevkine güvenmesi ayrıca mutluluk vericiydi.

Düğüne üç yüz kişi davet edilecekti; tören Trinity Piskoposluk Kilisesi'nde yapılacak, nikâhı Chess'in küçüklüğündeki papaz Benjamin Denton kıyacaktı. Törenin ardından Birdie'nin evinin arka bahçesinde çadırlı bir resepsiyon verilecekti. Peyzaj mimarları geçen eylülde çalışmaya başlamıştı. Birdie'ye göre resepsiyondaki en önemli şey, bahçedeki havuza yerleştirilecek olan yüzen bir adaydı. Yeni evli çift ilk danslarını orada yapacaktı.

Grant bu hazırlık sürecinde yalnızca bir kez aramıştı. O da yüzen adanın projesi ve yapımı için gerekli yirmi bin dolarlık maliyetten şikâyet etmek için. Birdie, konsepti ona telefonda sabırla anlatmıştı ama Grant ya anlamadı ya da fikri baştan beğenmedi.

"Normal bir dans pisti için para ödüyor muyuz, ödemiyor muyuz?"

"Ödeyeceğiz," dedi Birdie. "Bu, ilk danslar için ayrı ve özel bir şey olacak. Chess'in önce Michael'la, sonra seninle ve senin de benimle edeceğin dans için."

"Ben, seninle dans mı edeceğim?"

Birdie boğazını temizledi. "Emily Post diyor ki, boşanan eşlerden ikisi de yeniden evlenmemişse, o zaman... Evet, Grant, benimle dans etmen gerekecek. Bunun için üzgünüm."

"Yirmi bin dolar çok para, Bird."

Grant'i ikna etmek için Chess'in de babasını araması gerektiği. Tanrı bilir Chess ona ne dedi de Grant çeki yazdı.

Nisan sonunda Birdie boşandıktan sonraki ilk randevusuna gitti. Buluşmayı Birdie'nin, Philadelphia, Center City'deki Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'nde küratör olan kız kardeşi India ayarlamıştı. India, heykeltıraş Bill Bishop'la evlenmiş ve Bill dünyayı dolaşarak nam kazanırken o üç oğlan büyütmişti. 1995'te Bill, Bangkok'ta bir otelde kendi kafasına sıkınca intiharı India'yı yıkmişti. Birdie bir süre India'nın bir daha toparlanamayacağından korkmuştu. Rittenhouse Meydanı'nda evsiz bir kadın olup çıkar ya da evinde kediler besleyip Bill'in çerçevesi portresini parlatarak bir münzevi gibi yaşar sanıyordu. Ama nasıl olduysa India küllerinden yeniden doğmuş, sanat tarihi alanındaki diplomasını kullanarak küratör olmuştu. India, Birdie'nin aksine çok modern ve şık bir kadındı. Catherine Malandrino elbiseleriyle santim topuğu olan ayakkabılar giyer ve Bill Bishop'ın okuma gözlüğünü boynundaki zincirde taşırdı. India çeşit çeşit erkekler çıkıyordu; kendinden yaşlı adamlar, delikanlılar, evli erkekler... Birdie'ye ayarladığı adam da kendi beğenmediği erkeklerden biriydi. Adam çok yaşlıydı. İnsan kaç yaşında çok yaşlı oluyordu? Altmış beş, ki Grant de o yaşta idi.

Adı Hank Dunlap'ti. Hank, Manhattan'daki seçkin bir özel okulun emekli müdürüydü. Karısı Caroline zengin bir kadındı. Guggenheim Müzesi'nin müteveli heyetindeydi; India, Hank ve Caroline'la yıllar önce Guggenheim'ın yardım toplama faaliyetinde tanışmıştı.

"Caroline'a ne oldu?" diye sordu Birdie. "Boşandılar mı? Yoksa kadın öldü mü?"

"İkisi de değil," dedi India. "Alzheimer oldu. Şehrin dışında bir bakım evinde kalıyor."

"Yani adamın karısı hâlâ *yaşıyor*, hâlâ *evliler* ve sen o adamlar çıktın mı? Şimdi de *benim* onunla çıkmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Aş kendini, Bird," dedi India. "Karısı başka bir dünyada ve geri dönmeyecek. Adamın yoldaşlığa ihtiyacı var. Tam da senin tipin zaten."

"Öyle mi?" dedi Birdie. Onun ideal erkek "tipi" nasıldı ki?

Grant gibi biri mi? Grant şeytanın avukatıydı. İlgilendiği tek şey kaliteli saf viskiler ve deri koltuklu pahalı arabalardı. Altı rakamlı düşük bir maaşla yetinen babacan bir müdür gibi değildi. “Golf oynuyor mu?”

“Hayır.”

“Ah, o zaman tam benim tipimmiş.” Birdie bir daha golf oynayan bir adamla asla gönül işlerine bulaşmamaya yeminliydi.

“Çok tatlıdır,” dedi India, on altı yaşında bir gençten bahsediyorlarmış gibi. “Tanısan seversin.”

Sürpriz! Birdie adamdan hoşlanmıştı. “Bu yaşta yeniden flört ettiğime inanamıyorum,” şeklindeki endişe verici saçmalıklarından hepsinden vazgeçip gerçekçi olmaya karar vermişti. Evet, bu yaşta yine biriyle çıkıyordu ama kaygılanmak yerine duş aldı, giyinip hazırlandı ve Grant’le tiyatroya ya da Campbellarla golf kulübüne gidecek olsa yapacağı gibi özenle makyaj yaptı. V yaka sade bir elbise ile topuklu ayakkabı giydi ve pırlanta nişan yüzüğüyle (büyükannesinin yüzüğüydü ve bir gün Birdie’nin torunlarından birine kalacaktı) birlikte birkaç güzel mücevher taktı. Birdie ılık bir bahar akşamı yaşlı Hank’in gelmesini beklerken elinde bir kadeh Sancerre şarabıyla, hoparlörlerinde Mozart çalan bahçesinde bir banka oturdu.

Kalp atışları normal gibiydi.

Garaj yolunda bir araba sesi duyunca içeri girip şarap kadehini çalkaladı, aynada rujunu kontrol etti ve baharlık montunu koluna astı. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Ve işte yaşlı Hank, bir buket güzel kokulu mor sümbülle karşısında duruyordu. Kır saçlıydı ve çerçevesiz gözlük takıyordu. India’nın dediği gibi, tatlı bir adamdı. Çok tatlıydı. Birdie’yi görünce kocaman gülümsedi. Sırttı. Sevimliydi.

“Kardeşinden bile güzelmişsin!” dedi.

Birdie kendinden geçti. “Tanrım,” dedi. “Daha şimdiden sevdim seni.”

Birlikte güldüler.